

[Udenrigsministeren]

Mange medlemslande i Den Parlamentariske Forsamling har erfaret, at netop dette samspil har haft betydning for det konkrete samarbejde. Således var det fra Forsamlingen, at initiativet i 1984 udgik til nedsættelse af en komité af europæiske statsmænd, den såkaldte Colombokommission, opkaldt efter den tidligere italienske udenrigsminister. Det var tanken, at kommissionen skulle gennemføre en mere grundlæggende drøftelse af det fremtidige europæiske samarbejde, og kommissionens opgave blev at vurdere det europæiske samarbejde frem til år 2000.

Ikke mindst udvidelsen af EF – senest til 12 af de 21 Europarådslande – havde skabt behovet for på et sådant principielt grundlag at overveje modaliteterne for samarbejdet i Europarådet og relationerne til EF.

Colombokommissionen fremhævede følgende hovedmålsætninger for Europarådet:

- en styrkelse af Europarådets rolle som forum for udenrigspolitiske drøftelser, altså den politiske dialog,
- en styrkelse og udbygning af samarbejdet på de områder, hvor Europarådet fortsat fremstår som det væsentligste forum – det er menneskerettigheder, kultursamarbejde og lovharmonisering – og endelig
- en styrkelse og udbygning af samarbejdet med EF.

Rapportens hovedmålsætning: at styrke forbindelserne mellem det politiske samarbejde inden for rammerne af EPS og i Europarådet, svarer ganske til det danske ønske om bl.a. at sikre de øvrige nordiske landes aktive deltagelse i denne politiske dialog.

Inden for rammerne af de praktiske muligheder, som Europarådets opbygning og funktion indebærer, bør man efter regeringens opfattelse støtte de videre overvejelser af mulighederne for at udvide konsultationsmekanismerne i Europarådet for så vidt angår såvel centrale internationale spørgsmål som konkrete holdninger i andre internationale organisationer. Det bør i denne forbindelse understreges, at konsultationer mellem Europarådets medlemslande allerede i vidt omfang finder sted i praksis.

Ministerkomiteen og de uformelle udenrigsministermøder i sammenhæng hermed drøfter således på alle samlinger en række centrale internationale spørgsmål. Stedfortræderudvalget har politiske spørgsmål på

dagsordenen for alle møder. Ekspertmøder om f.eks. CSCE- og FN-spørgsmål bliver afholdt regelmæssigt. Konsultationer mellem Europarådslandene finder sted inden for rammerne af en række FN-organisationer.

Kommissionens overvejelser om Europarådets rolle som bindeled til »det andet Europa«, altså de østeuropæiske lande, ligger i naturlig forlængelse af det danske ønske om dialog og samarbejde mellem Øst og Vest. Rapporten peger i den forbindelse specielt på det kulturelle område og spørgsmål som undervisning, sport, ungdom og sundhed.

Samarbejdet om beskyttelsen af menneskerettighederne er utvivlsomt det område inden for Europarådet, der har givet sig det mest håndgribelige udslag og har tiltrukket sig størst opmærksomhed både blandt medlemslandenes befolkninger og i andre dele af verden.

Allerede i 1950 underskrev medlemslandene den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Konventionen trådte i kraft i 1953 og er i dag ratificeret af alle 21 medlemslande.

Den europæiske menneskerettighedskonvention repræsenterer en kollektiv garanti blandt de vesteuropæiske lande for en række grundlæggende principper til beskyttelse af borgernes frihed og retssikkerhed. Det er i et vist omfang principper, der også kendes fra FN-konventioner, men deres overholdelse sikres i Europarådet gennem et kontrolapparat, som på universelt plan må siges at være enestående ved at operere med retlige procedurer og beslutninger, der er bindende for medlemslandene.

Danmark har sammen med hovedparten af medlemslandene accepteret, at den enkelte borger direkte kan indbringe klager for Menneskerettighedskommissionen, når de nationale retsmidler er udtømt, ligesom vi har anerkendt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols kompetence. Vi har med tilfredshed kunnet notere en stadig stigning i antallet af medlemslande, som har gjort det samme. Selv over for de få lande, som stadig ikke har accepteret individets klageadgang eller Domstolens kompetence, er der imidlertid, som vi jo senest har set det i Tyrkietsagen, mulighed for effektivt at udnytte kontrolsystemet gennem en mellemstatslig klagesag. Sagen imod Tyrkiet har efter vor mening